

Η Χαραυγή

Μάρτιος – Απρίλιος 2019

ΕΤΟΣ 85 ον Αριθμός έκδοσης 2

PUBLISHED BY:

Dawn Bible Students Association
199 Railroad Avenue
East Rutherford, NJ 07073 U.S.A

www.dawnbible.com

Όλα τα δικαιώματα κατοχυρωμένα.
Παρακαλούμε να μας ενημερώσετε
άμεσα για τυχόν αλλαγή της
διεύθυνσής σας. Εσωκλείεται ένα
έντυπο συνδρομής του περιοδικού
και παρακαλείστε να το
αποστείλετε σε εμάς μαζί με τη νέα
σας διεύθυνση.

GRECIA: He Haravgi 199 Railroad Ave
East Rutherford NJ 07073 USA

Περιεχόμενα του
παρόντος τεύχους

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Υπερνικώντας τον κόσμο 2

Διεθνείς Βιβλικές Σπουδές

Υπηρετείτε με
ταπεινωφροσύνη 18

Το κόστος της μαθητείας 21

Ο Άσωτος Υιός 24

Ο Υιός του ανθρώπου σώζει 27

Ακολούθησέ με 30

The Dawn - Greek Edition

MARCH / APRIL 2019

Πρώτα εκτυπώνονται 1934

Printed in USA

Υπερνικώντας τον κόσμο

*"Εν τω κόσμω θέλετε έχει θλίψιν· αλλά θαρσείτε, εγώ
ενίκησα τον κόσμον." Κάτα Ιωάννη 16:33*

Καθώς ο ΙΗΣΟΥΣ ΠΛΗΣΙΑΖΕ στο τέλος της υπηρεσίας του στη σάρκα, ασχολήθηκε περισσότερο από ποτέ με την ευημερία των μαθητών του. Ήξερε ότι χωρίς την διαφώτιση του Αγίου Πνεύματος δεν θα ήταν σε θέση να κατανοήσουν πλήρως την έννοια των φαινομενικά τραγικών γεγονότων που πλησίαζαν γρήγορα γύρω από αυτόν. Ωστόσο προσπάθησε να προετοιμάσει το μυαλό και την καρδιά τους όσο το δυνατόν πληρέστερα, για να μην καταστραφούν εντελώς και έτσι να μην είναι έτοιμοι να εισέλθουν στα προνόμια της Εποχής του Ευαγγελίου που θα ανοίξουν αρχίζοντας από την ημέρα της Πεντηκοστής. Έτσι άμεσα τους υπηρέτησε με αφοσίωση και προσευχόταν γι 'αυτούς προς τούτο.

Οι μαθητές είχαν ήδη μάθει ότι η ενασχόληση τους με τον ταπεινό Ναζωραίο δεν τους έφερε και την καλή θέληση και την έγκριση του κόσμου, ιδιαίτερα του θρησκευτικού κόσμου εκείνης της ημέρας. Ενώ υπήρχαν στιγμές που τα πλήθη σύρρεαν γύρω από τον αγαπημένο

τους Δάσκαλο, πολύ συχνά το κίνητρο αποδείχθηκε το υλικό όφελος που ήλπιζαν να λάβουν από τα θαύματα που έκαμνε, για να "τρώνε τους άρτους" και να "χορτάσουν". (Κάτα Ιωάννη 6:26) Λίγοι ενδιαφέρονταν μέχρι του σημείου του να είναι πρόθυμοι να κάνουν θυσίες για να γίνουν μαθητές του Ιησού και υπήρξε συχνά σαφής αντίθεση εναντίον του.

Πριν σταυρωθεί ο Ιησούς, πιθανότατα οι μαθητές του να πίστευαν ότι θα ξεπεράσει αυτήν την αντίσταση και θα γίνει ο αποδεκτός ηγέτης και βασιλιάς του Ισραήλ και, τελικά, ολόκληρου του κόσμου. Δεν έγραψε ο προφήτης γι 'αυτόν, «Εις την αύξησιν της εξουσίας αυτού και της ειρήνης δεν θέλει είσθαι τέλος»; (Ισ. 9: 7) Μέχρι στιγμής δεν γνώριζαν ότι ήταν πτώτα απαραίτητο να υποφέρει και να πεθάνει για τον κόσμο προτού να εκπληρωθούν οι προφητείες σχετικά με τη βασιλεία του. (Κάτα Λουκά 24:26) Ήταν η ελπίδα τους να συμμετάσουν στη δόξα του Δασκάλου, την οποία πίστευαν ότι ήταν κοντά.

Ο Ιησούς δεν απέκρυψε από τους μαθητές του το γεγονός του επικείμενου θανάτου του, αλλά με κάποιο τρόπο θεώρησαν ότι αυτό που είχε πει σε αυτό το θέμα πρέπει να έχει άλλη σημασία. «Η σάρκα μου ... θα δώσω για τη ζωή του κόσμου», είπε. (Κάτα Ιωάννη 6:51) Τους είπε επίσης ότι πρέπει να πάει στην Ιερουσαλήμ όπου θα υποφέρει πολλά πράγματα και σκοτωθεί τελικά. Όταν άκουσε αυτό, ο Πέτρος είπε: "Γενού ίλεως εις σεαυτόν, Κύριε" δείχνοντας ότι σκέφτηκε ότι ο Ιησούς έκανε λάθος στην εκτίμηση της δύναμης των εχθρών του ή ότι θα μπορούσε να αποθαρρυνθεί από την απερίσκεπτη έκθεση στον κίνδυνο. - Ματ. 16: 21,22

Εντούτοις, ο Ιησούς εννοούσε ακριβώς αυτό που είπε σχετικά με τον ταχύτατα πλησιάζοντα θάνατό του, παρόλο που οι μαθητές δεν μπορούσαν να φανταστούν ότι θα συμβεί. Ο Ιησούς ήξερε ότι εξακολουθούσαν να θεωρούν τα προνόμια της μαθητείας τους σε μεγάλο βαθμό από την άποψη των υλικών πλεονεκτημάτων της δόξας που ήλπιζαν να επιτύχουν από το να συνδέονται μαζί του. Μάλιστα, τον αγάπησαν και αγαπούσαν τον μεσσιανικό αγώνα του οποίου ήταν πεπεισμένοι ότι ήταν ο θεϊκά διορισμένος ηγέτης, αλλά δεν κατάλαβαν ακόμη τόσο σαφώς όσο θα μάθουν αργότερα, ότι έπρεπε να υπάρξει πόνος και θάνατος που συνδέονται με αυτόν τον αγώνα καθώς και δόξα και τιμή. Οι προφήτες προφήτησαν τα «βάσανα του Χριστού» καθώς και τη «δόξα που πρέπει να ακολουθήσει», αλλά μέχρι στιγμής γνώριζαν μόνο την υποσχεθείσα δόξα και σε εκείνη τη δόξα ήλπιζαν να συμμετάσχουν. - Α. Πετ. 1: 10,11• Ισ. 53: 1-12

Το ήξερε αυτό ο Ιησούς, οπότε κατά τις τελευταίες ημέρες της διακονίας του προσπάθησε να τους προετοιμάσει για ό, τι πρόβλεπε θα ήταν ακόμα η εμπειρία τους. «18 Εάν ο κόσμος σας μισή, εξεύρετε ότι εμέ πρότερον υμών εμίσησεν. 19 Εάν ήσθε εκ του κόσμου, ο κόσμος ήθελεν αγαπά το ιδικόν του· επειδή όμως δεν είσθε εκ του κόσμου, αλλ' εγώ σας εξέλεξα εκ του κόσμου, διά τούτο σας μισεί ο κόσμος. 20 Ενθυμείσθε τον λόγον, τον οποίον εγώ είπον προς εσάς· Δεν είναι δούλος μεγαλύτερος του κυρίου αυτού. Εάν εμέ εδίωξαν, και σας θέλουσι διώξει· εάν τον λόγον μου εφύλαξαν, και τον υμέτερον θέλουσι φυλάξει.» ...«1 Ταύτα ελάλησα προς εσάς» συνέχισε ο Διδάκσλος «διά να μη σκανδαλισθήτε. 2 Θέλουσι σας κάμει

αποσυναγώγους· μάλιστα έρχεται ώρα, καθ' ην πας όστις σας θανατώση θέλει νομίσει ότι προσφέρει λατρείαν εις τον Θεόν.» - Κάτα Ιωάννη 15: 18-20. 16: 1,2

Φαίνεται ότι δεν υπάρχει τρόπος παρερμηνείας της έννοιας των δηλώσεων όπως αυτές, διότι μιλάνε για επικείμενες καταστροφές. Εκτός από το να πει στους μαθητές του ότι ο θάνατος μπορεί να είναι η ανταμοιβή τους για τον επόμενο του, προειδοποίησε επίσης: "Ιδού, έρχεται ώρα, και ήδη ήλθε, να σκορπισθήτε έκαστος εις τα ίδια και να αφήσητε εμέ μόνον· αλλά δεν είμαι μόνος, διότι ο Πατήρ είναι μετ' εμού." (Κάτα Ιωάννη 16:32) Τέτοιες δηλώσεις όπως αυτές που προέρχονται από μια αξιόπιστη πηγή, θα ήταν σίγουρα πιθανό να προκαλέσουν φόβο και μια τρομερή προκατάληψη για μελλοντικές καταστροφές. Ο Ιησούς, ωστόσο, εξήγησε περαιτέρω : «Ταύτα ελάλησα προς εσάς, διά να έχητε ειρήνην εν εμοί. Εν τω κόσμω θέλετε έχει θλίψιν· αλλά θαρσεείτε, εγώ ενίκησα τον κόσμον.» -εδάφ. 33

Τέτοιες λέξεις όπως οι προηγούμενες φαίνεται να είναι ένας περιεργος τρόπος να ευθυμείς τους ανθρώπους και να ησυχάζεις τις καρδιές τους. Ωστόσο, πρέπει να σημειωθεί ότι δεν ήταν τόσο η προειδοποίηση για την εμφάνιση του προβλήματος που υπολογίστηκε για να δώσει στους μαθητές ειρήνη και χαρά, αλλά μάλλον το γεγονός ότι όταν έλθει, θα καταλάβουν το νόημά της και θα συνειδητοποιήσουν ότι συμμετέχουν στο προνόμιο του να υποφέρουν μαζί του. Ο Ιησούς θέλησε να γνωρίζουν επίσης ότι κατάφερε να νικήσει τον κόσμο και ότι θα δινόταν και σε αυτούς δύναμη να νικήσουν τον κόσμο αν συνέχιζαν να είναι μαθητές του. Με αυτή τη διαβεβαίωση της νίκης, θα μπορούσαν να

έχουν «μεγάλη χαρά», παρά την αντίθεση του κόσμου. Η γνώση ότι υποφέρουν με τον Δάσκαλό τους, χωρίς να μειώνεται ο πόνος, θα τους δώσει θάρρος να συνεχίσουν.

Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Στο παράδειγμα που έθεσε η ίδια η ζωή και η διακονία του Ιησού και μέσα από τις διδασκαλίες του καθώς και τις διδασκαλίες των αποστόλων του, είναι σαφές ότι η χριστιανική ζωή είναι μια πάλη εναντίον της αντίστασης. Είναι ένας πόλεμος στον οποίο ασχολούμαστε με την καταπολέμηση των τρομερών εχθρών, οι οποίες σίγουρα θα μας εξουδετέρωναν αν δεν μας δινόταν η δύναμη να τους νικήσουμε. Ο Σατανάς, ο Διάβολος, είναι ο αρχηγός των εχθρών μας και οι σύμμαχοί του είναι ο κόσμος και η δική μας πεσμένη σάρκα. (Α Πέτ. 5: 8) Ως νέα πλάσματα στον Χριστό Ιησού, βρισκόμαστε σε εχθρότητα με όλα τα τρία αυτά, και αυτός ο αγώνας θα συνεχιστεί όσο είμαστε στη σάρκα.

Περιγραφικοί των προσπαθειών μας να υποτάξουμε τη σάρκα είναι τέτοιοι βιβλικοί όροι όπως "θανάτωσις" και "σταύρωσις". (Κολ 3: 5• Κάτα Ρωμαίους 6: 6; Γαλ. 2:20. 5:24. 6:14) Μιλώντας για τον εαυτό του, ο Απόστολος Παύλος, έγραψε: "αλλά δαμάζω το σώμα μου και δουλαγωγώ, μήπως εις άλλους κηρύξας εγώ γείνω αδόκιμος". (Α Κορ. 9:27)

Από την άλλη πλευρά, ο όρος "υπερνικώ" χρησιμοποιείται στην Καινή Διαθήκη για να περιγράψει τη νίκη των Χριστιανών επί του Σατανά και του κακού που είναι το θεμέλιο του κόσμου του οποίου είναι ο πρίγκιπας. "Μη νικάσαι υπό του κακού, αλλά νικά διά

του αγαθού το κακόν", γράφει ο Παύλος. (Ρωμ. 12:21)
Ο Ιωάννης μιλά για να υπερνικήσιν του "Πονηρού". ('Α
Ιωάννη 2: 13,14) Γράφει επίσης ότι αυτός που
«γεννιέται από τον Θεό υπερνικά τον κόσμο» - 'Α
Ιωάννη 5: 4

Ο Απόστολος Ιωάννης εντυπωσιάστηκε πολύ με
αυτό που είπε ο Δάσκαλος για την υπερνίκηση του
κόσμου, διότι όχι μόνο κατέγραψε αυτό στο Ευαγγέλιο
του, το οποίο δεν το έκαναν ο Ματθαίος, ο Μάρκος και
ο Λουκάς, αλλά επεκτείνεται στο θέμα αυτό στις
επιστολές του. Ο Ιωάννης φαινόταν επίσης να εκτιμήσει
σε μεγάλο βαθμό τη σκέψη της θείας αγάπης όπως
εκδηλώθηκε στην αποστολή του Ιησού για να είναι ο
Λυτρωτής του ανθρώπου. "Ο Θεός αγάπησε τόσο πολύ
τον κόσμο, ότι έδωσε τον μονογενή γιο του", γράφει ο
ίδιος. (Κάτα Ιωάννη 3:16) Αναφερόμενος στο προνόμιο
μας για συγκληρονομία με τον Ιησού, γράφει: «Ίδετε
οποίαν αγάπην έδωκεν εις ημάς ο Πατήρ, ώστε να
ονομασθώμεν τέκνα Θεού». - 'Α Ιωάννου 3: 1-3

Θα είναι χρήσιμο να εξετάσουμε το θέμα της
υπερνίκησης του κόσμου, να θυμόμαστε ότι υπήρξαν
δύο σπουδαίες αρχές που έχουν λειτουργήσει στη γη από
την αρχική αμαρτία του ανθρώπου. Πρόκειται για αγάπη
και εγωισμό - ή καλό και κακό. Ήταν μάλλον η σαφή
εικόνα της θείας αγάπης του Απόστολου Ιωάννη και τι
σημαίνει για τα πλάσματα του Θεού, που τον βοήθησε
να διακρίνει τη σημασία της δήλωσης του Δασκάλου για
το θέμα της υπερνίκησης του κόσμου. Για τον Ιωάννη,
αυτό σήμαινε ότι ο Ιησούς νίκησε έναντι του κακού,
εγωιστικού πνεύματος του κόσμου.

Ο Δημιουργός, ο Επουράνιος Πατέρας μας, είναι ο
συγγραφέας της αγάπης, και καθ' όλη τη διάρκεια των

αιώνων υπήρξε χορηγός της. Ο Σατανάς είναι ο υποστηρικτής του εγωισμού. Αυτές οι δύο αρχές βρίσκονται σε πόλεμο μεταξύ τους από την πτώση του ανθρώπου. Οι αληθινοί Χριστιανοί, εκείνοι που εκάλεσε ο Θεός για να τον υπηρετήσουν και οι οποίοι ήταν πιστοί στους όρους της κλήσης τους, παρακινούνται μόνο από την αγάπη. Εγεννήθησαν εκ του Θεού, δηλαδή, από το Πνεύμα Του. ('Α Πετ. 1: 3; 'Α Ιωάννη 5:18) Η υπόλοιπη ανθρωπότητα έχει, σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό, περάσει από τη ζωή με την αρχή του εγωισμού να την ελέγχει σε μεγάλο βαθμό. Σίγουρα, δεν είναι όλοι εσκεμμένα πονηροί, άδικοι ή αγενείς. Ο άνθρωπος δημιουργήθηκε κατ' εικόνα του Θεού και τα ίχνη αυτής της εικόνας εξακολουθούν να παραμένουν και εκδηλώνονται σε πράξεις ευγένειας εκ μέρους πολλών.

Όσο πολλά αυτά πρέπει να επαινεθούν, δεν είναι μόνο καλές πράξεις, ούτε πράξεις φιλανθρωπίας, οι οποίες συνιστούν μια υπερνίκηση του κόσμου και του πνεύματός του, όπως μας έδωσε ο Ιησούς το παράδειγμα. Πρόκειται μάλλον για μια μεταβαλλόμενη άποψη σχετικά με το στόχο της ζωής, από την αρχή της ζωής για τον εαυτό μέχρι την αρχή της ζωής για τον Θεό αφιερώνοντας τη ζωή μας στην υπηρεσία του. Έχει ειπωθεί ότι η αυτοσυντήρηση είναι ο μεγάλος νόμος της φύσης. Αυτό είναι αναμφισβήτητα αληθές σε σχέση με όλες τις κατώτερες τάξεις των πλασμάτων του Θεού εδώ στη γη, και σωστά έτσι. Ωστόσο, είναι μόνο εξαιτίας της αμαρτίας και της κακομεταχείρισης του Σατανά, ότι υιοθετήθηκε από τα ανθρώπινα όντα ως κυρίαρχο κίνητρο της ζωής.

Το προσωπικό συμφέρον έχει γίνει τόσο ένας τρόπος ζωής στον κόσμο που θεωρείται κανονικός και αξιέπαινος. Είναι μια αρχή που, σε μεγάλο βαθμό, κυβερνά τον «παρόντα κακό κόσμο», πάνω στον οποίο ο Σατανάς είναι ο «πρίγκιπας». (Γάλ. 1: 4. Κάτα Ιωάννη 12:31) Αυτό ήταν επίσης αλήθεια κατά τη διάρκεια των παρελθόντων αιώνων, στους αιώνες από την πτώση του ανθρώπου από την τελειότητα. Κάποιοι, αντί να παρασύρονται με τα κύματα του εγωισμού που έχουν παρασύρει την πλειοψηφία της ανθρωπότητας, πήγαν ενάντια στις παλίρροιες. Αφιέρωσαν ανιδιοτελώς τις ζωές τους σε αγώνες που ήλπιζαν ότι θα βελτιώσουν τη τρέχουσα κατάσταση του ανθρώπου ή τουλάχιστον θα αμβλύνουν τα δεινά εκείνων που δεν μπορούν να βοηθήσουν τους εαυτούς τους. Αυτοί θα έχουν την ανταμοιβή τους στο χρόνο του Θεού.

Ο μόνος "αγών" που στην πραγματικότητα θα εξαλείψει τον εγωισμό και θα καθιερώσει την αγάπη σε όλη τη γη ως το κίνητρο για τη ζωή είναι το σχέδιο της λύτρωσης του Θεού μέσω του Χριστού. Οι μόνοι, λοιπόν, που μπορούν πραγματικά να νικήσουν τον κόσμο σήμερα, με την βιβλική έννοια, είναι εκείνοι που ακολουθούν πιστά στα βήματά του θυσίας. Πριν από την Πρώτη Παρουσία του Ιησού υπήρξαν μερικοί που είχαν «κολλήσει» με το πνεύμα του Μεσσιανικού αγώνος και είχαν δώσει με χαρά τις ζωές τους σε αυτόν. Ο Παύλος παραθέτει ορισμένες από αυτές στο 11ο κεφάλαιο των Εβραίων. Ο Μωυσής ήταν ένας από αυτούς. «24 Διά πίστεως ο Μωϋσής, αφού εμεγάλωσεν, ηρνήθη να λέγεται υιός της θυγατρός του Φαραώ, 25 προκρίνας μάλλον να κακουχῆται με τον λαόν του Θεού παρά να έχη πρόσκαιρον απόλαυσιν αμαρτίας, 26 κρίνας τον

υπέρ του Χριστού ονειδισμόν μεγαλύτερον πλούτον παρά τους εν Αιγύπτω θησαυρούς· διότι απέβλεπεν εις την μισθαποδοσίαν.» - Εβρ. 11: 24-26

Ο Ιωάννης έγραψε ότι η νίκη που ξεπερνά τον κόσμο είναι η πίστη. (Α Ιωάνν 5: 4) Επι τη βάσει αυτή, ο Μωυσής ήταν ο υπερνικών. Κάτα τον κόσμο, θα ήταν πολύ προς όφελός του Μωυσή να παραμείνει στην Αίγυπτο και να δεχθεί νομική υπόσταση ως μέλος της οικογένειάς του Φαραώ.

Από την άποψη της ανιδιοτέλειας, είχε τα πάντα να χάσει και τίποτε να κερδίσει, αφήνοντας και ενστερνιζόμενος τον αγώνα του λαού του. Ωστόσο, όπως εξηγεί ο απόστολος, "Διά πίστεως αφήκε την Αίγυπτον, μη φοβηθείς τον θυμόν του βασιλέως· διότι ως βλέπων τον αόρατον ενεκαρτέρησε". (Εβρ.11:27) Ο Μωυσής είχε πίστη στις υποσχέσεις του Θεού και ήταν βέβαιος ότι μια πορεία ζωής σύμφωνα με αυτές τις υποσχέσεις θα ήταν για τα καλύτερα αιώνια συμφέροντά του, παρόλο που σήμαινε την απώλεια σχεδόν όλων των επίγειων πλεονεκτημάτων.

Ο ΙΗΣΟΥΣ, ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Στον Ιησού έχουμε το μεγαλύτερο και πιο ολοκληρωμένο πρότυπο της αγάπης ως τρόπο ζωής. Όχι μόνο μας έδωσε ένα παράδειγμα, αλλά διέταξε στους μαθητές του να αγαπάνε, λέγοντας: «Έντολήν καινήν σας δίδω, Να αγαπάτε αλλήλους, καθώς εγώ σας ηγάπησα και σεις να αγαπάτε αλλήλους». (Κάτα Ιωάννη 13:34) Ωστόσο, αυτή η άποψη δεν έγινε ούτε κατανοητή ούτε εκτιμήθηκε από τον λαό επι των ημερών του Ιησού, και μόνο μέχρι την ημέρα της Πεντηκοστής είχε κάνει τους δικούς του μαθητές να "πιάσουν" την πραγματική

της έννοια. Όταν του πλούσιου νέου ηγεμόνος του είπαν να πουλήσει όλα όσα είχε και να τα δώσει στους φτωχούς, έφυγε λυπημένος. Ακολουθώντας τον νόμο της αυτοσυντήρησης, συσσώρευσε αυτά τα αγαθά ως προστασία έναντι του μέλλοντος και δεν ήταν διατεθειμένος να εγκαταλείψει την ιδέα ότι κάποια μέρα θα χρειαζόταν τον πλούτο του. - Ματθ. 19: 16-22• Κάτα Λουκά 18: 18-23

Ακόμα και οι μαθητές ήταν μπερδεμένοι με αυτή τη συμβουλή για τον πλούσιο νεαρό, που φαινόταν να απεικονίζει τόσο απερίσκεπτα την εγκατάλειψη όλων των προσωπικών συμφερόντων. Σχολιάζοντας το περιστατικό, ο Ιησούς εξήγησε στους μαθητές του ότι θα ήταν ευκολότερο για μια καμήλα να περάσει μέσα από το μάτι μιας βελόνας παρά για έναν πλούσιο άνθρωπο να εισέλθει στη βασιλεία του Θεού. Τότε ρώτησαν: "Ποιος λοιπόν μπορεί να σωθεί;" Ο Ιησούς δεν απάντησε απευθείας στην ερώτηση, παρατηρώντας απλώς: «Με τους ανθρώπους αυτό είναι αδύνατο. αλλά με το Θεό τα πάντα είναι δυνατά». Ο Πέτρος, που επιθυμούσε να καταλάβει μια φιλοσοφία τόσο διαφορετική από οτιδήποτε είχαν συνηθίσει, ρώτησε: "Ίδού, ημεείς αφήκαμεν πάντα και σοι ηκολουθήσαμεν· τι λοιπόν θέλει είσθαι εις ημάς;" - Ματ. 19: 23-27

Η εισαγωγή της ερώτησης του Πέτρου είναι προφανής. "Έχουμε εγκαταλείψει όλα", είπε. Με άλλα λόγια, υπενθύμισε στον Δάσκαλο ότι ως μαθητές του συμμορφώθηκαν με τις συνθήκες μαθητείας που επιδίωξε να επιβάλει στον πλούσιο νέο άρχοντα. Πράγματι, το "όλα" τους πιθανότατα δεν ήταν τόσο πολύ όσο το «όλα» του νεαρού, αλλά η αρχή ήταν η ίδια. Αφού έκαναν αυτή τη θυσία, φυσικά ήθελαν να

μάθουν τι θα μπορούσαν να περιμένουν να πάρουν σε αντάλλαγμα. Αυτό ήταν η ουσία της ερώτησης του Πέτρου. Αποκαλύπτει ότι μέχρι τότε, δεν "έπιασε" ακόμη το αληθινό πνεύμα της μαθητείας. Κατ' αυτόν ήταν ακόμα περισσότερο ή λιγότερο μια πρόταση επιχειρησιακή, η οποία ήλπιζε ότι θα του απέδιδε μεγαλύτερες αποδόσεις, τουλάχιστον σε τιμήν και γόητρον, από την αλιευτική του δραστηριότητα. Αντί να είναι ένας ταπεινός ψαράς, είχε ελπίδες για μια εξέχουσα θέση στην βασιλεία του Μεσσία για να γίνει ηγεμόνας, πρίγκιπας, και μεγάλος ανάμεσα στους ανθρώπους.

Όταν ο Ιησούς ανακοίνωσε στους μαθητές του ότι πηγαίνει στην Ιερουσαλήμ και ότι περίμενε να συλληφθεί εκεί και να θανατωθεί, ο Πέτρος προειδοποίησε: «Γενού ίλεως εις σεαυτόν, Κύριε» (Μάτθ. 16:22) Η απάντηση του Ιησού σε αυτή την καλοπροαίρετη συμβουλή ήταν: "Υπαγε οπίσω μου, Σατανά: σκάνδαλόν μου είσαι· διότι δεν φρονείς τα του Θεού, αλλά τα των ανθρώπων." (εδάφ. 23) Ο Πέτρος προσπάθησε να πείσει τον Δάσκαλο ότι πρέπει να επιτρέψει στην ιδιοτέλεια να τον επηρεάσει για να μην πάει στην Ιερουσαλήμ, όπου γνώριζε ότι οι εχθροί του τού έστησαν μια παγίδα για τη σύλληψή του. Με αυτόν τον τρόπο, ο Πέτρος υποστήριζε εν αγνοία του το σχέδιο του Σατανά, ο οποίοςς πάντα ενθαρρύνει τους ανθρώπους να λαμβάνουν υπόψιν πρώτα τους εαυτούς τους.

Οι άνθρωποι του κόσμου, πάνω από τους οποίους ο Σατανάς είναι ο πρίγκιπας, φυσιολογικά σκέφτονται τους εαυτούς τους πρώτα τις περισσότερες φορές. Έχει γίνει ο τρόπος ζωής του ανθρώπου από τις ημέρες της Εδέμ, αλλά δεν είναι η οδός του Θεού. Ο Ιησούς εισήγαγε ένα νέο μονοπάτι--αυτό της ανιδιοτελούς αγάπης. Στον

κόσμο του Θεού "όπου κατοικεί η δικαιοσύνη", είναι ο μόνος τρόπος που θα επιτραπεί να συνεχιστεί. (Β Πετ. 3:13) Τώρα, ωστόσο, είναι το μονοπάτι μόνο των μαθητών του Ιησού, που εισήγαγε ο ίδιος κατά τη διάρκεια της επίγειας διακονίας του.

Ο Ιησούς είπε: «24 Τότε ο Ιησούς είπε προς τους μαθητάς αυτού· Εάν τις θέλη να έλθη οπίσω μου, ας απαρνηθή εαυτόν και ας σηκώση τον σταυρόν αυτού και ας με ακολουθή. 25 Διότι όστις θέλει να σώση την ζωήν αυτού, θέλει απολέσει αυτήν· και όστις απολέση την ζωήν αυτού ένεκεν εμού, θέλει ευρεί αυτήν.» (Ματθ. 16: 24,25) Ο Πέτρος συμβούλευσε τον Ιησού να σώσει τη ζωή του, αλλά ο Ιησούς εδώ εξήγησε στον Πέτρο ότι όσοι προσπαθούν να σώσουν τη ζωή τους θα την χάσουν, ενώ εκείνοι που χάνουν τη ζωή τους με θυσίες θα την σώσουν. Είναι αμφίβολο αν οι μαθητές κατάλαβαν το βάθος αυτής της δήλωσης εκείνη την εποχή, αλλά ήταν απλά μια μέθοδος με την οποία ο Ιησούς εξήγησε τη διαφορά μεταξύ του τρόπου της ιδιοτελείας και του τρόπου της αγάπης, αγάπης που εκδηλώνεται από ένα συμφέρον αυτοθυσίας για λογαριασμό άλλων.

Ο Ιησούς έχανε ακόμη και τότε θυσιαστικά τη ζωή του για άλλους - πράγματι, για ολόκληρο τον κόσμο της ανθρωπότητας. Αργότερα, στις γυναίκες στον άδειο τάφο του, δόθηκε η εντολή να πάνε και να πούν στους μαθητές ότι αναστήθηκε από τους νεκρούς, και σε αυτή την αποστολή έγινε ειδική αναφορά στον Πέτρο: «Πήγαινε ... πείτε το στους μαθητές του και τον Πέτρο. "(Κάτα Μάρκο 16: 7)

Πιθανότατα να κατανόησε μόνο λίγο ο Πέτρος όταν ο Ιησούς του εξήγησε ότι αυτοί που χάνουν τη ζωή

τους στη θεία κατευθυνόμενη υπηρεσία του Θεού θα την σώσουν. Τώρα, ωστόσο φαίνεται ότι ο Ιησούς, δίνοντας ιδιαίτερη προσοχή στο γεγονός της ανάστασής του, εμπέδωσε το μάθημα στο μυαλό και τη καρδιά του Πέτρου. Χωρίς αμφιβολία, η σκέψη του Ιησού ήταν, «Πείτε τώρα στον Πέτρο ότι η ζωή μου εσώθη. Ήθελε να τη σώσω εγωιστικά αποφεύγοντας το προνόμιο της θυσίας. Όπως και οι άνθρωποι του κόσμου, το θεωρούσε ανόητο, ότι σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης θα έπρεπε να σκεφτώ οποιονδήποτε εκτός από τον εαυτό μου. Νόμιζε ότι πρέπει να προστατεύσω τον εαυτό μου, αλλά όταν του πείτε ότι αναστήθηκα από τους νεκρούς, θα συνειδητοποιήσει ότι η ζωή μου σώθηκε με τον τρόπο του Θεού, όχι ακολουθώντας την κοσμική αρχή της ιδιοτελείας.»

ΥΠΕΡΝΙΚΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Η υπερνίκηση του κόσμου σημαίνει ότι αν ανταποκριθούμε στους όρους της αφωσίωσής μας, είμαστε αντίθετοι με την αρχή του εγωισμού με τον οποίο περιβαλλόμαστε σπό παντού και συνεχίζουμε να βάλλουμε ανιδιοτελώς κάτω τις ζωές μας στην υπηρεσία του Θεού, της αλήθειας και των αδελφών. Ως χριστιανοί, καλούμαστε από τον κόσμο και πρέπει να παραμείνουμε ξεχωριστοί από αυτόν, μην επιτρέποντας στον εαυτό μας να επηρεαστεί από την άποψη ιδιοτελείας του. Δεν είναι ακόμη η κατάλληλη στιγμή για τη μεταρρύθμιση του κόσμου ούτε για την αλλαγή της γενικής άποψης της ιδιοτελείας σε αυτήν της αυτοθυσίας. Έτσι, η δοκιμασία μας είναι να συνεχίσουμε να είμαστε ξεχωριστοί από τον κόσμο ενώ, εγκαταλείποντας την άποψη της ιδιοτελείας,

προσπαθούμε να χάσουμε τη ζωή μας για τον σκοπό της θείας αγάπης και υπηρεσίας.

Η υπερνίκησης του κόσμου έχει πολύ πιο σοβαρές συνέπειες απ' ό, τι απλώς να απέχουμε από τη συμμετοχή σε μερικές από τις απολαύσεις του. Πράγματι, πολλές από τις απολαύσεις του κόσμου είναι εγωιστικά εμπνευσμένες και ως εκ τούτου πρέπει να αποφεύγονται από όσους προσπαθούν να νικήσουν τον κόσμο. Ωστόσο, ας μην σκεφτούμε ότι είμαστε πιστοί που υπερνικάνε απλώς και μόνο επειδή μένουμε μακριά από αυτά τα πράγματα.

Ως μαθητές του Διδασκάλου είμαστε διατεθειμένοι να συμμετάσσουμε μαζί του στην ηγεσία του νέου κόσμου του Θεού, ως εκ τούτου εκπαιδευόμαστε στις αρχές της αγάπης. Χάνουμε τη ζωή μας με θυσίες, κάτω από την επιρροή της αγάπης. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν έχουμε χαρά στη ζωή. Στην πραγματικότητα, αν ζούμε σύμφωνα με τα προνόμιά μας, η χαρά του Κυρίου θα είναι δική μας.

Εάν, από την άλλη πλευρά, δεν έχουμε μάθει να εκτιμούμε επαρκώς τον τρόπο της αγάπης και της θυσίας για να βρούμε σε αυτόν, και στις υποσχέσεις του Θεού που συνδέονται με αυτόν, μια πλήρως ικανοποιητική μερίδα που αντισταθμίζει υπέρ το δέον όλες τις μικρές χαρές αυτού του κόσμου, πρέπει να εξετάσουμε τις καρδιές μας για να μάθουμε τι είναι λάθος. Εάν πρέπει να πάμε στον κόσμο για να βρούμε ευχάριστες εκτροπές, ενώ βάζουμε τη ζωή μας κάτω για τον Θεό, θα μπορούσαμε να αμφισβητήσουμε σοβαρά αν είμαστε ή όχι νικητές όσο θα έπρεπε να είμαστε προς την κατεύθυνση αυτή.

Οι δοκιμασίες που περναμε στον κόσμο, για τις οποίες μίλησε ο Ιησούς στο εναρκτήριό μας κείμενο, θα είναι ανάλογη με το βαθμό που η πορεία μας στη ζωή αντιβαίνει στο πνεύμα του κόσμου. Ο κόσμος αγαπά τους δικούς του, εξήγησε ο Ιησούς. (Κάτα Ιωάννη 15:19) Επειδή ο κόσμος δεν βρίσκει τίποτε σε εμάς ή στον τρόπο ζωής μας, που είναι αντίθετο με τους δικούς του, τότε ίσως να αμφισβητήσουμε την πορεία που παίρνουμε ή το βαθμό της υπερνίκησης μας.

Αν, ωστόσο, υπερνικάμε τον κόσμο, είμαστε υποχρεωμένοι, σε κάποιο σημείο και με κάποιο τρόπο, να διαισθανθούμε την αντίθεσή του, διότι "στον κόσμο θα έχετε θλίψη". (Κάτα Ιωάννη 16:33) Παρόλα αυτά, μπορούμε να είμαστε «ευτυχισμένοι», όχι επειδή χαιρόμαστε στις θλίψεις μας, αλλά εξαιτίας αυτής της απόδειξης θείας εγκρίσεως. Μπορούμε να έχουμε χαρά λόγω της πίστης μας στις υποσχέσεις του Θεού ότι αν και τώρα χάνουμε τις γήινες ζωές μας, εγκαταλείποντας τα πάντα που ο κόσμος θεωρεί πολύτιμα, είμαστε βέβαιοι ότι θα αποκτήσουμε ζωή "εν αφθονία", διότι "εις μεν τους ζητούντας δι' υπομονής έργου αγαθού», αναζητούμε για «δόξαν και τιμήν και αφθαρσίαν ζωήν αιώνιον" - Κάτα Ιωάννη 10:10• Ρώμ. 2: 7

"ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕ ΜΕ"

Ο κόσμος την εποχή του Ιησού στράφηκε εναντίον του και τον δολοφόνησε τελικά. Δεν πρέπει να περιμένουμε καλύτερη μεταχείριση σήμερα. Όπως εξήγησε ο Ιησούς, ο υπηρέτης δεν μπορεί να περιμένει να είναι υπεράνω του Δάσκαλου του. (Κάτα Ιωάννη 15:20) Ο λόγος που ο κόσμος μίσησε τον Ιησού ήταν ότι ο τρόπος ζωής του ήταν αντίθετος προς τον δικό του. Με

το παράδειγμα της θυσίας, καταδίκασε τον τρόπο εγωισμού τους και με τις διδασκαλίες του εξέθεσε τα ευρέως διαδεδομένα λάθη του, ενώ διδάσκοντας μη δημοφιλείς αλήθειες ο ίδιος.

Όπως οι μαθητές του, ακούμε την κλήσιν του Δασκάλου: "Ακολουθήστε με". (Μάτθ. 4:19) Το να ακολουθείς τον Ιησού σημαίνει κάτι περισσότερο από το να τον θαυμάζεις. Το να περπατάς πιστά στα χνάρια του σημαίνει ότι οι εμπειρίες μας στον κόσμο θα είναι παρόμοιες με τις δικές του. Όμως, Αυτός «ενίκησε τον κόσμο» και μπορούμε να κάνουμε το ίδιο και αν, όπως και Αυτός, κρατάμε μπροστά μας τον μεγάλο στόχο της θείας βουλήσεως και βασιζόμαστε με εμπιστοσύνη στην υποσχεμένη χάρη του Επουράνιου Πατέρα να μας βοηθήει εν ώρα ανάγκης. -Εβρ. 4:16

Καθώς σύντομα θα μετέχουμε των αναμνηστικών εβλημάτων φέτος, ας χαίρουμε περισσότερο από ποτέ σε αυτό που συμβολίζουν ως σύμβολα του θανάτου του Ιησού ως του Λυτρωτή του ανθρώπου. Ας θυμηθούμε επίσης ότι εξαιτίας αυτού του μεγάλου λυτρωτικού έργου έχουμε τώρα το προνόμιο να πεθάνουμε μαζί με τον Ιησού, βάλλοντας κάτω τη ζωή μας κάνοντας το θέλημα του Θεού. Αν είμαστε πιστοί σε αυτό, θα είμαστε αληθινοί νικητές και θα έχουμε εκπληρώσει στον εαυτό μας την υπόσχεση του Δασκάλου: «Όστις νικά, θέλω δώσει εις αυτόν να καθήση μετ' εμού εν τω θρόνῳ μου, καθώς και εγώ ενίκησα και εκάθησα μετά του Πατρός μου εν τῷ θρόνῳ αὐτοῦ». - Αποκαλ. 3:21

Υπηρετείτε με ταπεινωφροσύνη

Εδάφια κλειδιά: «Διότι πας ο υψών εαυτόν θέλει ταπεινωθή και ο ταπεινών εαυτόν θέλει υψωθή.» - Κάτα Λουκάν 14:11

Επιλεγμένα εδάφια: Κάτα Λουκάν 14: 7-14

Ο ΙΗΣΟΥΣ μας έχει παράσχει, στο εδάφιο-κλειδί μας, με ένα γενικό θέμα της χριστιανικής ζωής. Αυτό το βασικό θέμα είναι η προσωπική ταπεινοφροσύνη. Εάν επιδιώξουμε την αυτο-εξύψωση, σίγουρα θα ταπεινωθούμε σε κάποια χρονική στιγμή. Εάν, από την άλλη πλευρά, εμείς εθελοντικά ταπεινωθούμε, θα μας εξυψώσει ο Επουράνιος Πατέρας μας. Αυτό είναι σε αρμονία με την Θεϊκή αρχή: «7 Μη πλανάσθε, ο Θεός δεν εμπαίζεται· επειδή ο, τι αν σπείρη ο άνθρωπος, τούτο και θέλει θερίσει· 8 διότι ο σπείρων εις την σάρκα εαυτού θέλει θερίσει εκ της σαρκός φθοράν, αλλ' ο σπείρων εις το Πνεύμα θέλει θερίσει εκ του Πνεύματος ζωήν αιώνιον.» (Γάλ. 6: 7-8, NKJV) Είτε θα απολαύσουμε τους καρπούς της ταπείνωσης είτε θα βιώσουμε την απελπισία των καρπών της υπερηφάνειας μας.

Το κύριο ακροατήριο του Ιησού για αυτό το μάθημα ήταν μια συγκέντρωση θρησκευτικών ηγετών στο σπίτι ενός εξέχοντος Φαρισαίου. Αυτοί οι άντρες αγαπούσαν “τας πρωτοκαθεδρίας εν ταις συναγωγαίς και τους πρώτους τόπους εν τοις δείπνοις”. (Κάτα Μάρκον 12: 38-40) Ο Κύριός μας "πλαισίωσε" το μάθημα για την ταπεινότητα με μια παραβολή, βασισμένη σε ένα κείμενο από το Βιβλίο των Παροιμιών. Σίγουρα αυτοί οι θρησκευόμενοι ήταν εξοικειωμένοι με τους λόγους της Παλαιάς Διαθήκης, επειδή θεωρούσαν τους εαυτούς τους διαχειριστές του Λόγου του Θεού. Η προτροπή ήταν: «6 Μη αλαζονεύου εμπροσθεν του βασιλέως, και μη ίστασαι εν τω τόπω των μεγάλων· 7 Διότι καλήτερον να σοι είπωσιν, Ανάβα εδώ, παρά να καταβιβασθής επί παρουσία του άρχοντος, τον οποίον είδον οι οφθαλμοί σου.» - Παροιμίαι 25: 6,7

Δεν θα ήταν πολύ εξευτελιστικό να αναλάβει κανείς μια θέση τιμής και, έπειτα, μπροστά σε όλους, να αποπεμφθεί σε μια χαμηλή θέση; Ας είμαστε προειδοποιημένοι λοιπόν και να αποφύγουμε μια τέτοια θλιβερή σκέψη. Όπως ζήτησε ο Ψαλμός, "Καθάρισόν με από των κρυφίων αμαρτημάτων. Και έτι προφύλαξον τον δούλον σου από υπερηφανιών· ας μη με κυριεύσωσι". - Ψαλμ. 19: 12, 13

Με βάση τη πεσμένη μας φύση, είναι εύκολο να υποθέσουμε ότι η τιμή μας οφείλεται λόγω πνευματικής ωριμότητας ή χρόνων υπηρεσίας στο έργο του Θεού. Οχι! Η ταπεινοφροσύνη πρέπει να βασιλεύει συνεχώς στις καρδιές μας. Στο αιώνιο σχέδιο των πραγμάτων, όσοι είναι ιδιοτελείς, περήφανοι, ή αλαζόνες θα βρεθούν ταπεινωμένοι από τον Θεό. Ο Ιησούς είπε: «21 Δεν θέλει εισέλθει εις την βασιλείαν των ουρανών πας ο

λέγων προς εμέ, Κύριε, Κύριε, αλλ' ο πράττων το θέλημα του Πατρός μου του εν τοις ουρανοίς. 22 Πολλοί θέλουσιν ειπεί προς εμέ εν εκείνη τη ημέρα, Κύριε, Κύριε, δεν προεφητεύσαμεν εν τω ονόματί σου, και εν τω ονόματί σου εξεβάλομεν δαιμόνια, και εν τω ονόματί σου εκάμομεν θαύματα πολλά; 23 Και τότε θέλω ομολογήσει προς αυτούς ότι ποτέ δεν σας εγνώρισα· φεύγετε απ' εμού οι εργαζόμενοι την ανομίαν.» (Μάτθ. 7: 21-23) Ας θυμόμαστε πάντοτε: «Προ του αφανισμού υψόνεται η καρδιά του ανθρώπου· και η ταπείνωσις προπορεύεται της δόξης.» - Παρ. 18:12

Τα διδάγματα του Ιησού σχετικά με την αναγκαιότητα της ταπεινότητας άφησαν μόνιμη εντύπωση στην καρδιά του Αποστόλου Πέτρου. Πέρασε αυτή τη ζωτική αρχή σε μας στις τελευταίες γραμμές της πρώτης επιστολής του. «5 Ομοίως οι νεώτεροι υποτάχθητε εις τους πρεσβυτέρους. Πάντες δε υποτασσόμενοι εις αλλήλους ενδύθητε την ταπεινοφροσύνην· διότι ο Θεός αντιτάσσεται εις τους υπερηφάνους, εις δε τους ταπεινούς δίδει χάριν. 6 Ταπεινώθητε λοιπόν υπό την κραταιάν χείρα του Θεού, διά να σας υψώση εν καιρώ, 7 και πάσαν την μέριμναν υμών ρίψατε επ' αυτόν, διότι αυτός φροντίζει περι υμών.» (Α Πετ. 5: 5-7) Η ταπείνωσή μας, υπό την εποπτεία του Θεού, δεν είναι ποτέ να μας υποτιμήσει. Είναι πάντοτε για την ευλογία και τη χριστιανική μας ανάπτυξη, και δείχνει τη φροντίδα του Θεού για μας. Έτσι μπορούμε να αγαπάμε το προνόμιο, το όφελος και την ευλογία να υπηρετούμε το Θεό με ταπεινότητα.

Το κόστος της μαθητείας

Εδάφιο κλειδί: «Και όστις δεν βαστάζει τον σταυρόν αυτού και έρχεται πίσω μου, δεν δύναται να ήναι μαθητής μου.» - Κάτα Λουκά 14:27

Επιλεγμένα εδάφια: Κάτα Λουκάν 14: 25-33

Το εδάφιο-κλειδί μας μάς λέει ποιο είναι το κόστος της μαθητείας. Εν συντομία, κοστίζει οτιδήποτε έχουμε. Αυτή η σκέψη μπορεί αρχικά να κυριεύσει το φυσικό μυαλό. Θα το καταλάβει, ωστόσο, ο πνευματικός. (Α Κορ. 2: 12-16) Για να ακολουθήσουμε με επιτυχία τον Ιησού και να είμαστε οι αληθινοί μαθητές του με την πληρέστερη έννοια, απαιτεί να σηκώσουμε το δικό μας σταυρό και να τον βαστάζουμε «καθημερινά». - Κάτα Λουκάν 9:23

Στο πλαίσιο των επιλεγμένων εδαφίων μας, η διακονία του Ιησού έδειχνε προφανή επιτυχία και τον ακολούθησαν μεγάλα πλήθη. Θα ήταν ελκυστικό στους φυσιολογικούς ανθρώπους να κήρυττε ο Δάσκαλος ένα μήνυμα ομαλό και κολακευτικό. Γιατί να προσβάλει οποιονδήποτε από το πλήθος και να χάσει δυνητικούς μαθητές; Τα λόγια του Ιησού πρέπει να ήταν συγκλονιστικά: "26 Εάν τις έρχηται προς εμέ και δεν μισή τον πατέρα αυτού και την μητέρα και την γυναίκα και τα τέκνα και τους αδελφούς και τας αδελφάς, έτι δε και την εαυτού ζωήν, δεν δύναται να ήναι μαθητής μου."

(Κάταν Λουκά 14:26) Εδώ τους έλεγε για το κόστος της μαθητείας.

Πώς είναι δυνατόν ο Ιησούς να κηρύξει μίσος σε γονείς, αδέρφια ή παιδιά; Το μίσος που μίλησε ο Ιησούς δεν είναι από κακία, πικρία ή θυμό. Είναι μάλλον μια συνειδητοποίηση της σχετικής αξίας των πολύτιμων για εμάς πραγμάτων. Σε σύγκριση με το δώρο να γίνουμε παιδιά του Θεού, που είμαστε γεγεννημένοι από το Άγιο Πνεύμα του, όλα τα άλλα ωχριούν σε σημασία. Αναγνωρίζουμε την πολύτιμη αξία της γήινης οικογένειας, αλλά ο θάνατος θα χωρίσει τελικά τους γήινους δεσμούς. Η υιοθέτησή μας, ωστόσο, στην οικογένεια του Θεού μέσω του Χριστού είναι αιώνια και επομένως ανεκτίμητη. Το μόνο που έχουμε σε αυτόν τον κόσμο δεν είναι τίποτα συγκριτικά--όλα τα συναισθήματα, οι φιλίες, οι τιμές και ο πλούτος. «35 Διότι όστις θέλει να σώση την ζωήν αυτού, θέλει απολέσει αυτήν· και όστις απολέση την ζωήν αυτού ένεκεν εμού και του ευαγγελίου, ούτος θέλει σώσει αυτήν. 36 Επειδή τι θέλει ωφελήσει τον άνθρωπον, εάν κερδήση τον κόσμον όλον και ζημιωθή την ψυχήν αυτού;» - Κάτα Μάρκον 8: 35,36

Ο Απόστολος Παύλος είχε κατανοήσει αυτή την αρχή. Αφού πρόβαρε το εντυπωσιακό βιογραφικό των επιτευγμάτων του, κατέληξε στο συμπέρασμα: «7 Πλην εκείνα, τα οποία ήσαν εις εμέ κέρδη, ταύτα ενόμισα ζημίαν διά τον Χριστόν· 8 μάλιστα δε και νομίζω τα πάντα ότι είναι ζημία διά το έξοχον της γνώσεως του Ιησού Χριστού του Κυρίου μου, διά τον οποίον εξημιώθη τα πάντα, και λογίζομαι ότι είναι σκύβαλα διά να κερδήσω τον Χριστόν 9 και να ευρεθώ εν αυτώ μη έχων ιδικήν μου δικαιοσύνην την εκ του νόμου, αλλά

την διά πίστεως του Χριστού, την δικαιοσύνην την εκ Θεού διά της πίστεως, 10 διά να γνωρίσω αυτόν και την δύναμιν της αναστάσεως αυτού και την κοινωνίαν των παθημάτων αυτού, συμμορφούμενος με τον θάνατον αυτού, 11 ίσως καταντήσω εις την εξανάστασιν των νεκρών.» - Φιλιπ. 3: 7-11

Η «κοινωνία» των παθημάτων του Χριστού επιτυγχάνεται με το σηκώσει κάποιος τον σταυρό του. Ένα τέτοιο σταυροειδές σήκωμα, όπως αναφέρεται στο εδάφιο-κλειδί μας, δεν σημαίνει ότι πρέπει να σηκώσουμε κυριολεκτικά έναν μεγάλο σταυρό μαζί μας κατά τη διάρκεια της καθημερινής ζωής. Το σταυροειδές σήκωμα είναι ο πόνος, η κόπωση, η καταπίεση και η ταπείνωση που συνδέονται με το να αφήνουμε το φώς μας να λάμπει καθημερινά. Ο Κύριός μας Ιησούς γνώρισε αυτά τα πράγματα έντονα καθώς περνούσε από τους δρόμους της Ιερουσαλήμ στο δρόμο προς τον Γολγοθά. Ο καθένας πρέπει να βστάξει το σταυρό που μας έδωσε ο Ουράνιος Πατέρας μας. Αυτό θα μας κοστίζει πολύ από το χρόνο, την ενέργεια και τη γήινη φήμη μας. Ο Ιησούς δήλωσε: «Όποιος από εσάς δεν εγκατέλειψε όλα όσα έχει, δεν μπορεί να είναι ο μαθητής Μου.» (Κάτα Λουκάν 14:33) Επομένως, δίνοντας τα λίγα μας όλα στον Θεό για χάρη του Χριστού είναι ένα πολύ μικρό κόστος για την ανεκτίμητη αξία της μαθητείας.

Μάθημα Τρία

Ο Άσωστος Υιός

Εδάφιο κλειδί: «22 Και ο πατήρ είπε προς τους δούλους αυτού· Φέρετε έξω την στολήν την πρώτην και ενδύσατε αυτόν, και δότε δακτυλίδιον εις την χείρα αυτού και υποδήματα εις τους πόδας, 23 και φέροντες τον μύσχον τον σιτευτόν σφάζατε, και φαγόντες ας ευφρανθώμεν, 24 διότι ούτος ο υιός μου νεκρός ήτο και ανέζησε, και απολωλώς ήτο και ευρέθη. Και ήρχισαν να ευφραίνωνται.» - Κάτα Λουκάν 15: 22-24

Επιλεγμένα εδάφια: Κάτα Λουκάν 15: 11-24

Το μάθημά μας αναφέρεται συνήθως ως η Παραβολή του Άσωτου Υιού, εξαιτίας της απερίσκεπτης όρεξης του γιου για τις επίγειες απολαύσεις και τις σπάταλες δαπάνες. Ωστόσο, με μεγαλύτερη εγκυρότητα, θα μπορούσε να ονομαστεί η Παραβολή του Ελεήμονος και Στοργικού Πατέρα. Σαφώς ο πατέρας σε αυτή την ιστορία προορίζεται να εκπροσωπήσει το Θεό, καθώς η φύση και το βάθος της αγάπης και του ελέους του Επουράνιου Πατέρα μας υπογραμμίζονται έντονα με τις λέξεις που μίλησε ο Ιησούς. Όπως ένας πατέρας, ο Θεός και ποθεί και παρακολουθεί τους μετανοούμενους αμαρτωλούς μέχρι να επιστρέψουν σε αυτόν. Δεν είναι καταστοφεύς αλλά σωτήρ.

Όσοι επιθυμούν να μετανοήσουν για τους αμαρτωλούς τρόπους και να επανέλθουν στην οικογένεια του Θεού δεν θα βρουν άλλη παραβολή τόσο

χρήσιμη για να φωτιστεί η αγάπη του Θεού και η επιθυμία του να τους δεχτεί. Ενθαρρύνονται από την εκπροσώπησή του για τον Πατέρα ως έναν που δεν είναι μόνο πρόθυμος να τους δεχθεί, αλλά προσέχοντας και περιμένοντας τυχόν σημάδια επιστροφής και στη συνέχεια βγαίνοντας έξω γρήγορα για να συναντήσουν τον μετανοούμενο. Ο Ιησούς είπε νωρίτερα: "Σας λέγω ότι ούτω θέλει είσθαι χαρά εν τω ουρανώ διά ένα αμαρτωλόν μετανοούντα μάλλον παρά διά ενενήκοντα εννέα δικαίους, οίτινες δεν έχουσι χρείαν μετανοίας." - Κάτα Λουκάν 15: 7

Αυτό το πορτρέτο του Θεού αντικρούει τη γενική αντίληψη για Αυτόν. Ο χαρακτήρας του έχει απεικονιστεί υπό ένα φώς κάκο από λανθασμένες πεποιθήσεις, προκαλώντας τους περισσότερους ανθρώπους να τον φοβούνται. Έτσι δεν περιμένουν από αυτόν καμία θερμή ή στοργική υποδοχή. Το γεγονός ότι ο πατέρας στην παραβολή αυτή παρακολουθούσε και περίμενε για τον άσωτο γιο του, και βγήκε μάλιστα έξω για να τον προϋπαντήσει, είναι μια ισχυρή μαρτυρία της φροντίδας και της στοργικής φύσης του Θεού. Καθώς η σωστή σκέψη του χαρακτήρα του Θεού φτάνει σε εκείνους που είναι πνευματικά φτωχοί και υποβαθμισμένοι, λαμβάνουν ανανεωμένη ελπίδα για πλήρη επιστροφή στον Θεό και αποδοχή από Αυτόν.

Ο άσωτος γιος είχε συνέλθει. Είχε ξυπνήσει σε μια συνειδητοποίηση για την έντονη ανάγκη του και το γεγονός ότι ο πατέρας του είχε άφθονο πλούτο. Ο πατέρας του να ήταν πιθανόν διατεθειμένος να τον αφήσει να έχει μερίδιο στις ευλογίες που δεν άξιζε πλέον, ακόμα κι αν ήταν να υπηρετούσε ως υπηρέτης. Η έκφρασή του, «Σηκωθείς θέλω υπάγει προς τον πατέρα

μου», αντιπροσωπεύει ποια θα πρέπει να είναι η στάση όλων όσων μετανοούν. (εδάφ. 18) Πράγματι, όλοι πρέπει να αντιληφθούμε τη δική μας ανάγκη και την άφθονη παροχή που ο Θεός έκανε στον Ιησού Χριστό για τη συγχώρεση των αμαρτιών μας. Συνεπώς, έχοντας συγχωρεθεί είμαστε και πάλι ευπροσδεκτοι στην αγάπη και τη φροντίδα του και έχουμε επαναφερθεί σε αρμονία με εκείνον από τον οποίο ρέουν όλες οι ευλογίες.

Η χαρά της γλυκιάς συμφιλίωσης με τον Θεό γίνεται ξεκάθαρη στο μάθημα του σήμερα. Εμείς, ως Χριστιανοί, συμφιλιωθήκαμε με τον Θεό μέσω του Ιησού και τώρα μας ανατέθηκε μια διακονία συμφιλίωσης. (Ή Κοριν. 5:18) «Υπέρ του Χριστού λοιπόν είμεθα πρέσβεις, ως εάν σας παρεκάλει ο Θεός δι' ημών· δεόμεθα λοιπόν υπέρ του Χριστού, διαλλάγητε προς τον Θεόν.» (εδάφ 20) Ως πρεσβευτές του Θεού, είμαστε επιφορτισμένοι με το κήρυγμα του λόγου της συμφιλίωσης. "Εκ μέρους του Χριστού", παρακαλούμε την ανθρώπινη οικογένεια που υποφέρει από αμαρτία, τους ασώτους της παραβολής, να συμφιλιωθούν με τον Θεό.

Μάθημα Τέσσερα

Ο Υιός του ανθρώπου σώζει

Εδάφιο κλειδί: «Διότι ο Υιός του ανθρώπου ήλθε να ζητήσει και να σώσει το απολωλός.» - Κάτα Λουκάν 19:10

Επιλεγμένο εδάφιο: Κάτα Λουκάν 19: 1-10

Το εδάφιο-κλειδί μας συνοψίζει γιατί ο Ιησούς ήρθε στη γη. Η δική του δήλωση αποστολής είναι "να αναζητήσει και να σώσει αυτό που χάθηκε" (να ζητήσει και να σώσει το απολωλός). Αυτό παραμένει σήμερα η αποστολή του και ενδιαφερόμαστε ζωτικά για την ολοκλήρωσή του.

Η αφορμή για τα επιλεγμένα εδάφια μας ήταν αυτή του Ιησού που επισκέφθηκε την Ιεριχώ. Ο Ζακχαίος, ένας φορολογικός των Ρωμαίων, εδυσκολεύετο για να δει τον Δάσκαλο. Το κοντό ανάστημά του ματαιώνει τις προσπάθειές του, οπότε ανέβηκε γρήγορα σε ένα δένδρο πλατάνι για να πάρει μια καλύτερη θέα και εκεί περίμενε. Οι προσπάθειές του ανταμείφθηκαν σε μεγάλο βαθμό. «5 Και ως ήλθεν εις τον τόπον ο Ιησούς, αναβλέψας είδεν αυτόν και είπε προς αυτόν· Ζακχαίε, κατάβα ταχέως· διότι σήμερον πρέπει να μείνω εν τω οίκω σου. 6 Και κατέβη ταχέως και υπεδέχθη αυτόν μετά χαράς.» (Κάτα Λουκάν 19:

5,6) Η κοινωνία στο σπίτι του Ζακείου το βράδυ πρέπει να ήταν θαυμάσια! Αυτός έγινε μαθητής του Ιησού και οι αναμνήσεις της βραδιάς τους μαζί έλαψαν αναμφισβήτητα στην καρδιά του για το υπόλοιπο της ζωής του.

Σε έντονη αντίθεση με την φιλόξενη στάση του Ιησού απέναντι στον Ζακχαίο, οι θρησκευτικοί ηγέτες των Εβραίων τον περιφρονούσαν. Κατά την εκτίμησή τους, ήταν ένας χαμένος αμαρτωλός, άξιος περιφρόνησης, επειδή υπηρετούσε ως φοροεισπράκτορας των Ρωμαίων κατακτητών. Η αρνητική αντίδρασή τους στον Ιησού που πήγε στο σπίτι του Ζακχαίου ίσως οφείλεται στη λεπτή επίπληξη που υπονοείται στην επιλογή του. Προτίμησε να μείνει στο σπίτι ενός αμαρτωλού που ήταν ειλικρινής παρά με έναν οικοδεσπότη με μια καρδιά πετρώδη. Μαθαίνουμε ένα πολύτιμο μάθημα από το παράδειγμα του Κυρίου μας. Το να περιφρονούμε τους άλλους, που δεν θεωρούνται τόσο αγιασμένοι όσο νομίζουμε ότι είμαστε εμείς, πρόκειται για ένα ελάττωμα, ενδημικό της πεσμένης φυλής μας. Ο Ιησούς, όμως, ακολουθούσε το παράδειγμα του Πατέρα του: "διότι δεν βλέπει ο Κύριος καθώς βλέπει ο άνθρωπος· διότι ο άνθρωπος βλέπει το φαινόμενο, ο δε Κύριος βλέπει την καρδιάν." - Ά Σαμ.16: 7

Ας θυμηθούμε ότι δεν έχουμε τίποτα για το οποίο να καυχηθούμε. Όλα αυτά που έχουμε δεχτεί από τον Θεό και εξαρτώνται εξ ολοκλήρου από τη χάρη Του προς εμάς στο Χριστό Ιησού. (Ά Κορ. 4: 7; Β Τιμ. 2: 1) Έτσι δεν πρέπει ποτέ να δείξουμε περιφρόνηση προς τον συνάνθρωπο μας. Αντίθετα, πρέπει να εκδηλώσουμε την

ίδια αγάπη, το έλεος και τη συμπόνια που ο Ιησούς ανέδειξε στη θεραπεία του για τον Ζακχαίο.

Ένα εντυπωσιακό μάθημα σκληρής κρίσης, σε αντίθεση με την αγάπη του Ιησού, βρίσκεται στο Ευαγγέλιο του Λουκά. Καθώς ο Ιησούς ταξίδευε προς την Ιερουσαλήμ, έστειλε αγγελιοφόρους μπροστά του. «53 Και δεν εδέχθησαν αυτόν, διότι εφαιέτο ότι επορεύετο εις Ιερουσαλήμ. 54 Ιδόντες δε οι μαθηταί αυτού Ιάκωβος και Ιωάννης, είπον· Κύριε, θέλεις να είπωμεν να καταβή πυρ από του ουρανού και να αφάνιση αυτούς, καθώς και ο Ηλίας έκαμε; 55 Στραφείς δε επέπληξεν αυτούς και είπε· δεν εξεύρετε ποίου πνεύματος είσθε σεις· 56 διότι ο Υιός του ανθρώπου δεν ήλθε να απολέση ψυχάς ανθρώπων, αλλά να σώση. Και υπήγον εις άλλην κώμην.» (Κάτα Λουκάν 9: 51-56) Ας θυμηθούμε επίσης τον «τρόπο του πνεύματός» μας - ότι δεν είμαστε εδώ για να "καταστρέψουμε τη ζωή των ανθρώπων", αλλά να συνεργαστούμε με τον Ιησού για να τους σώσουμε.

Ως εκπρόσωποι του Χριστού στον κόσμο σήμερα, κάνουμε καλά να ανανεώσουμε το μυαλό μας με την δήλωση αποστολής του καθημερινά όταν σηκωνόμαστε το πρωί. Πρέπει να σώσουμε τις ζωές των ανθρώπων, όχι να τις καταστρέψουμε, γιατί ο Υιός του ανθρώπου ήρθε να "αναζητήσει και να σώσει αυτό που χάθηκε".

Μάθημα πέμπτο

Ακολουθήσέ με

Εδάφιο κλειδί: «Και λέγει προς αυτούς· Ἐλθετε οπίσω μου και θέλω σας κάμει αλιείς ανθρώπων.» - Κάτα Ματθαίον 4:19

Επιλεγμένο εδάφιο: Κάτα Ματθαίον 4: 12-22

Η κλήση προς την υπηρεσία του Θεού με το κήρυγμα του Ευαγγελίου κατανοείται διαχρονικά στο εδάφιο-κλειδί μας και όλοι όσοι θυμούνται 'σκηνικό' του μαθήματος μας θαυμάζουν την απροκάλυπτη ανταπόκριση των προσκεκλημένων. "Αμέσως άφησαν τα δίχτυα τους και Τον ακολούθησαν". (Μάτθ. 4:20) Αμφίβολα τα λόγια του Ιησού ήταν πολύ πειστικά γι 'αυτούς, καθώς μας πείθουν ακόμη δυο χιλιάδες χρόνια από τη στιγμή που ελέχθησαν. Η φωνή του Ιησού έχει έναν αδιαμφισβήτητο τόνο εξουσίας και πνευματικότητας. Θέλουμε να τον ακολουθήσουμε, καθώς τα πρόβατα ακολουθούν τον ποιμένα τους. Ο Ιησούς σημείωσε ότι όταν φωνάζει στα δικά του πρόβατα, "τα πρόβατα τον ακολουθούν, επειδή γνωρίζουν τη φωνή του " - Κάτα Ιωάννην 10: 4

Οι μαθητές που αναφέρονται στα επιλεγμένα εδάφια μας είχαν άλλη αφορμή να ακολουθήσουν τον Ιησού με τέτοια ξαφνικότητα. Το Ευαγγέλιο του Λουκά αποκαλύπτει ότι συνέβη ένα θαύμα τη στιγμή της πρόσκλησης του Δασκάλου. Καθώς βρισκόταν δίπλα στη θάλασσα της Γαλιλαίας, που ονομάστηκε από τον Λουκά τη «Λίμνη του Γεννησαρέτ», ο Ιησούς μπήκε σε

μια από τις άδειες βάρκες κατά μήκος της ακτής, που ανήκε στον Σίμωνα, και του ζήτησε να βγει σε μικρή απόσταση από την ξηρά και αυτός δίδαξε τα πλήθη από τη βάρκα. Όταν τελείωσε την ομιλία του, ο Ιησούς είπε στον Σίμωνα: «Επανάγαγε το πλοίον εις τα βαθέα και ρίψατε τα δίκτυα υμών διά να οψαρεύσητε. 5 Και αποκριθείς ο Σίμων, είπε προς αυτόν· Διδάσκαλε, δι' όλης της νυκτός κοπιάσαντες δεν επιάσαμεν ουδέν· αλλ' όμως επί τω λόγω σου θέλω ρίψει το δίκτυον. 6 Και αφού έκαμον τούτο, συνέκλεισαν πλήθος πολύ ιχθύων και διεσχίζετο το δίκτυον αυτών. 7 Και έκαμον νεύμα εις τους συντρόφους τους εν τω άλλω πλοίω, διά να έλθωσι να βοηθήσωσιν αυτούς· και ήλθον και εγέμισαν αμφοτέρα τα πλοία, ώστε εβυθίζοντο.» - Κάτα Λουκάν 5: 1-7

Όταν ο Σίμων Πέτρος είδε τι συνέβη, η εξιστόρησις συνεχίζεται, «8 Ιδών δε ο Σίμων Πέτρος, προσέπεσε προς τα γόνατα του Ιησού, λέγων· Έξελθε απ' εμού, διότι είμαι άνθρωπος αμαρτωλός, Κύριε. 9 Επειδή έκπληξις κατέλαβεν αυτόν και πάντας τους μετ' αυτού διά την άγραν των ιχθύων, την οποίαν συνέλαβον, 10 ομοίως δε και τον Ιάκωβον και Ιωάννην, τους υιούς του Ζεβεδαίου, οίτινες ήσαν σύντροφοι του Σίμωνος. Και είπε προς τον Σίμωνα ο Ιησούς· Μη φοβού· από του νυν ανθρώπους θέλεις αγρεύει. 11 Και αφού έφεραν τα πλοία επί την γην, αφήσαντες άπαντα ηκολούθησαν αυτόν.» - εδάφ. 8-11

Εμείς, ως ακόλουθοι του Ιησού, λαμβάνουμε ένα σημαντικό μάθημα από αυτό το γεγονός. Οι μαθητές ήταν επαγγελματίες ψαράδες και γνώριζαν καλά το εμπόριο τους. Αλίευσαν όλη τη νύχτα, δεν έπιαναν τίποτα, και τώρα ένας ξένος τους λέει να ρίξουν τα

δίχτυα τους. Με ίσως ένα στεναγμό και κάποια απροθυμία, ο Πέτρος υπακούσε. Το αποτέλεσμα της μαζικής αλίευσης ψαριών οδήγησε τον Πέτρο να κυριευθεί από συγκίνηση: "Εξελθε απ' εμού, διότι είμαι άνθρωπος αμαρτωλός". Ωστόσο, η φωνή του Δασκάλου ήταν καθησυχαστική, «Μη φοβάστε», και ο Σιμων τον ακολουθούσε αμμέσως. Μπορούμε επίσης να αντιμετωπίσουμε περιστάσεις στη ζωή μας που φαίνονται είτε αφόρητες είτε μάταιες. Παρόλα αυτά, πρέπει να υπακούμε στα λόγια του Ιησού παρά τις σκέψεις μας περι του αντιθέτου. Αυτός θα φροντίσει να δοθεί η ευλογία όσο τον ακολουθούμε.

Ο Ιωάννης ο Αποκαλυπτής παρέχει μια κατάλληλη περιγραφή εκείνων που ακολουθούν στενά τον Ιησού: «Ούτοι είναι οι ακολουθούντες το Αρνίον όπου αν υπάγη.» (Αποκάλυψις 14: 4) Δεν αναζητούν ευκολότερη πορεία ή να «κόψουν το δρόμο» στη ζωή. Όπου και αν πηγαίνει ο Αρνός, ακολουθούν στενά. Ας ακούσουμε καθημερινά τον Δάσκαλο, όπως λέει: «Ακολουθεί Μου».

...